

Sygn. akt I C 270/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Maria Stelska

protokolant Edyta Stanisławek-Krukowska

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013r.

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...)Biura (...)z siedzibą w

W.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od pozwanego (...) Biura (...)z siedzibą w W.na rzecz powódki A. K. kwotę 30 000 (trzydzieści tysięcy) złotych

tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 12 stycznia 2012r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie znosi;

IV. koszty sądowe, których powódka nie miała obowiązku uiszczać przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 270/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 kwietnia 2012 roku (data stempla pocztowego) A. K., reprezentowana przez radcę prawnego, domagała się zasądzenia od pozwanego (...)Biura (...)z siedzibą w W.kwoty 80 000zł z odsetkami ustawowymi od dnia 12 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c. oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7 200zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 10 września 2011 roku w miejscowości W.doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku, którego na skutek odniesionych obrażeń zmarł B. K.. Powódka zgłosiła swoje roszczenie o wypłatę 50 000zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci męża do korespondenta ubezpieczyciela sprawcy - (...) Spółki Akcyjnej w W., który w dniu 11 stycznia 2012 roku przyznał jej z tego tytułu 20 000zł. W ocenie powódki wypłacona kwota nie rekompensuje skutków i rozmiarów krzywdy, jakich doznała na skutek śmierci męża. A. K.i B. K.stanowili zgodne i szczęśliwe małżeństwo. Wychowywali wspólnie syna powódki z pierwszego związku. Powódka nie potrafi wyobrazić sobie życia z kimkolwiek innym. Obydwoje byli ludźmi doświadczonymi, po tzw. „przejściach”. Powódka wraz z synkiem mieszkała w Domu Pomocy (...) (...), gdzie pełniła dodatkowo społeczną funkcję dyrektora. Zmarły

pojawił się w nim jako pensjonariusz. Wspólna praca zbliżyła przyszłych małżonków. Przyjaźń przerodziła się w miłość, związek w małżeństwo. Spędzali ze sobą całą dobę, razem mieszkali i pracowali jako wolontariusze w ośrodku. B. K. był mężczyzną dobrym, pracowitym, bezwzględnie oddanym rodzinie. Dawał powódce poczucie bezpieczeństwa. Na skutek śmierci męża A. K. straciła najbliższego jej człowieka. Bardzo tęskni za nim, budzi się w nocy, wydaje jej się, że widzi męża. Uzasadniając żądanie odsetek wskazała, że jej pełnomocnik przed wytoczeniem powództwa wezwał korespondenta ubezpieczyciela sprawcy do wypłaty zadośćuczynienia i wyznaczył termin na jego spłatę. W dacie wytoczenia powództwa pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia (pozew z uzasadnieniem k. 2-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany - (...)Biuro (...)w W., reprezentowane przez radcę prawnego, wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, że nie kwestionuje swojej legitymacji biernej w niniejszej sprawie, która wynika z art. 123 pkt 1 w zw. z art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Pozwany nie kwestionował również roszczenia A. K. co do zasady, lecz co do wysokości. Podniósł także, że nie neguje zaistnienia traumatycznych przeżyć u powódki w związku ze śmiercią męża, ale brak jest dowodu, aby poza okresem żałoby, stwierdzono u niej zaburzenia w psychice, co ujawniłoby się u niej osłabieniem aktywności życiowej, pogorszeniem stanu zdrowia, biernością życiową. Przyznane powódce dotychczas świadczenie stanowi odpowiednią sumę do doznanych przez nią cierpień. Zakwestionował termin, od którego A. K. domaga się zasądzenia odsetek wskazując, że pozwane Biuro nie było i nie jest ubezpieczycielem, do którego odnosi się przepis art. 817 k.c. Szkoda nie była naprawiana przez zakład ubezpieczeń w rozumieniu tego przepisu, lecz przez zakład ubezpieczeń działający w imieniu Biura, jako korespondent zagranicznego ubezpieczyciela. Zatem żądanie zasądzenia odsetek od daty wcześniejszej niż data wyrokowania jest bezzasadne (odpowiedź na pozew z uzasadnieniem k. 24-27).

W piśmie procesowym z dnia 27 czerwca 2012 roku (data stempla pocztowego) strona powodowa zmodyfikowała powództwo i wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 80 000zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia w związku ze śmiercią męża. Żądanie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki uzasadniła: wkładem pracy pełnomocnika, ilością czasu poświęconego na zgromadzenie niezbędnych dowodów w sprawie, analizą akt, wystosowaniem wniosków dowodowych, sporządzaniem pism procesowych, w tym pozwu (pismo procesowe k. 37-38).

W toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2011 roku o godzinie 20.30 na drodze krajowej K 2 w miejscowości W. doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku, którego na idącego utwardzonym poboczem w tym samym kierunku B. K. najechał kierujący samochodem osobowym marki S. (...). Na skutek odniesionych obrażeń śmierć na miejscu poniósł B. K.. W dniu 21 października 2011 roku został skierowany do Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim akt oskarżenia przeciwko R. C. oskarżonemu o spowodowanie opisanego wyżej zdarzenia (pismo k. 42 akt szkody).

Pogrzeb B. K. odbył się 14 września 2011 roku. Organizowała go A. K. z teściową (zeznania powódki A. K. rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:04:40 - 00:19:36 w zw. z k. 94v).

W dniu 20 grudnia 2011 roku A. K., reprezentowana przez pełnomocnika, zgłosiła szkodę (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., wnosząc o wypłatę 50 000zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią męża, zwrotu kosztów leczenia w wysokości 149,26zł oraz w imieniu małoletniego syna D. P. wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 50 000zł (zgłoszenie szkody k. 36-37 akt szkody).

Decyzją z dnia 11 stycznia 2012 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznał A. K. kwotę 20 000zł tytułem zadośćuczynienia w związku ze śmiercią męża (decyzja k. 56 akt szkody).

A. K. od 6 czerwca 2006 roku do chwili obecnej mieszka wraz z synem D. P. w Domu Pomocy (...) (...) w W. i pełni tam społeczną funkcję dyrektora. Ośrodek utrzymywany jest z darowizn oraz z wpłat od podopiecznych, którzy uiszczają połowę uzyskiwanego dochodu. Powódka i B. K. poznali się w kwietniu 2008 roku, kiedy B. K. przyjechał jako podopieczny do Domu Pomocy (...) Po kilku dniach pobytu B. K. zaczął pracować w Domu Pomocy jako zaopatrzeniowiec. Powódka miała syna D. z poprzedniego związku, a B. K. dwoje dzieci. B. K. otrzymywał rentę z pomocy społecznej ze względu na swój stan zdrowia, najpierw w kwocie ponad 400zł, a potem około 208zł. Od lipca 2008 roku A. P. (obecnie P. – K.) i B. K. zamieszkali razem. Zawarli związek małżeński w dniu 26 czerwca 2010 roku. Byli dobrym małżeństwem. Mało się kłócili. Wspólnie prowadzili Dom Pomocy jako wolontariusze. B. K. pomagał żonie pisać podziękowania darczyńcom, prośby o wsparcie finansowe oraz w wychowaniu syna D., który zwracał się do niego „tato”. B. K. bawił się z D., odrabiał z nim lekcje, zaprowadzał do szkoły. Powódka i jej mąż wspólnie rozwiązywali problemy i razem spędzali wolny czas, chodzili na spacer, jeździli do miasta (odpis skrócony aktu małżeństwa k.30 akt szkody; zaświadczenie k.18 akt szkody; odpis skrócony aktu urodzenia k.31 akt szkody; zeznania powódki A. K. rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:04:40 - 00:19:36 w zw. z k. 94v; zeznania świadka B. F. rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:23:40 - 00:29:40; zeznania świadka S. M. rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:30:10 - 00:36:22; zeznania świadka M. J. rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:36:55 - 00:00:42:50).

A. K. o wypadku komunikacyjnym z dnia 10 września 2011 roku poinformował teść, który wyszedł razem z B. K. po olej na stację benzynową. Wypadek zdarzył się w drodze powrotnej (zeznania powódki A. K. rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:04:40 - 00:19:36 w zw. z k. 94v).

Po śmierci męża A. K. utraciła jedną z najbliższych jej osób. Była smutna, roztrzęsiona, płakała, nie mogła spać, budziła się w nocy z płaczem. Stała się bardziej nerwowa, niespokojna. Sama prowadzi Dom Pomocy (...) i zajmuje się wychowaniem syna. Dwa razy w tygodniu odwiedza grób męża na cmentarzu. Z okna ośrodka widzi miejsce wypadku komunikacyjnego. Utrzymuje kontakt z rodzicami męża. Nadal tęskni za mężem, myśli o nim, czuje jego obecność w domu (zeznania powódki A. K. rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:04:40 - 00:19:36 w zw. z k. 94v; zeznania świadka B. F. rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:23:40 - 00:29:40); zeznania świadka S. M. rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:30:10 - 00:36:22; zeznania świadka M. J. rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:36:55 - 00:00:42:50).

A. K. w dniu (...) urodziła córkę. Nie pozostaje w związku z ojcem córki, ponieważ ten, gdy dowiedział się, że powódka jest w ciąży, wyjechał (zeznania powódki A. K. k. 94v).

Od 30 października 2006 roku powódka leczy się w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej (...) w M.. Rozpoznano u niej zaburzenia nastroju i zaburzenia adaptacyjne i na pierwszej wizycie przepisano chlorprotixen i anafranil. Następnie powódka zgłosiła się do tej poradni w dniu 4 września 2009 roku i zalecono jej przyjmowanie leku uspokajającego cloraxen. Na kolejną wizytę A. K. przyszła w dniu 30 września 2011 roku i poprosiła o leki uspokajające. Powódka była jeszcze w tej poradni na wizycie lekarskiej w dniach 11 stycznia 2012 roku i 1 października 2012 roku. Na ostatniej z w/w wizyt lekarz wpisał jako rozpoznanie zaburzenia depresyjno – lękowe, pogorszenie stanu psychicznego po przebytych urazach psychicznych i zalecił przyjmowanie relanium (dokumentacja medyczna k. 70; zaświadczenie k.57).

Obecnie u A. K. występują przewlekłe zaburzenia adaptacyjne z objawami depresyjno – lękowymi. Jest to przedłużona reakcja żaloby. Śmierć męża była czynnikiem powodującym wystąpienie trwających do dzisiaj zaburzeń emocjonalnych. Świadczy o tym charakter objawów i zgłoszenie się w tym okresie po pomoc do psychiatry (wcześniej odbyła tylko dwie pojedyncze wizyty). Powódka żyje w stale wysokim napięciu psychicznym, co jest dla niej źródłem dyssatysfakcji i cierpienia. Ma obniżony nastrój, nadmierną pobudliwość, skłonność do wygórowanych reakcji emocjonalnych, płaczu. Rozpamiętuje swoją sytuację, głównie stratę męża, mówi o rozpaczach, stanach lękowych pojawiających się przygnębieniu. Pojawia się u niej skłonność do izolacji. Nie potrafi zdystansować się od swoich emocji, wymaga doraźnego wsparcia farmakologicznego. Pomimo upływu czasu od śmierci męża, jej stan nie jest zadowalający. Występujące u A. K. zaburzenia mają czynnościowe podłoże i nie są spowodowane uszkodzeniem

mózgu. Są potencjalnie całkowicie odwracalne, ale długość ich utrzymywania się jest osobniczo zmienna i nie da się przewidzieć czasu ich trwania. Biegły sądowy z zakresu psychiatrii ocenił występujący u powódki uszczerbek na zdrowiu na długotrwały w wysokości 5% (opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii M. M. k. 76-78).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, w tym dowodów złożonych do akt likwidacyjnych szkody, a także w oparciu o treść zeznań powódki i świadków.

W ocenie Sądu przeprowadzone dowody, w tym zeznania świadków: B. F. (rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:23:40 - 00:29:40), S. M. (rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:30:10 - 00:36:22) i M. J. (rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:36:55 - 00:00:42:50), wzajemnie się uzupełniają i przedstawiają jednolity obraz życia powódki sprzed i po wypadku. Zeznania świadków był spójne i konsekwentne, a wraz z dokumentami dołączonymi do akt sprawy pozwoliły na ustalenie powyższego stanu faktycznego. Zeznania powódki A. K. (rozprawa z dnia 4 października 2012r. godz. 00:04:40 - 00:19:36 w zw. z k. 94v) zasługiwały na wiarę jedynie w zakresie, w jakim Sąd poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne. W pozostałej części, zwłaszcza w tej, gdzie podała, że nie jest gotowa na nowy związek, trudno uznać je za przekonujące. Wiadomym jest bowiem, że 14 miesięcy po śmierci męża urodziła córkę, której ojcem jest inny mężczyzna i bardzo prawdopodobne, że pozostawałaby z nim w związku, gdyby nie fakt, że na wiadomość o ciąży, wyjechał.

Prawdziwość zgromadzonych w sprawie dokumentów nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości Sądu i wobec tego została obdarzona walorem wiarygodności.

W przedmiotowej sprawie został dopuszczony dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii M. M. (k. 76-78). W ramach kontroli merytorycznej i formalnej opinii biegłego, Sąd nie dopatrył się nieprawidłowości pozwalających na odebranie złożonej opinii przymiotu pełnowartościowego źródła dowodowego. Wnioski płynące z opinii przedstawione są klarownie i logicznie wynikają z przyjętych podstaw. Sąd nie dopatrył się błędów logicznych, niezgodności z życiowym doświadczeniem, bądź też niespójności z pozostałym materiałem dowodowym. W tych warunkach opinia biegłego sądowego posłużyła za pełnowartościową podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, żądanie pozwu, co do zasady jest słuszne, ale zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka A. K. domagała się zasądzenia od pozwanego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę z powodu śmierci osoby najbliższej, o którym mowa w art. 446 § 4 k.c.

Pozwane (...)Biuro (...)z siedzibą w W.nie kwestionowało swojej legitymacji biernej. Wobec tego przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 19 ust. 3 w zw. z art. 123 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013r., Nr 392 tekst jedn.) poszkodowany może dochodzić roszczeń bezpośrednio od Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych m.in. za szkody będące następstwem wypadków, które miały miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego.

Z kolei istota odpowiedzialności sprawcy wypadku opiera się na zasadzie ryzyka i wynika z treści art. 436 § 1 k.c.

Z uwagi na datę wniesienia pozwu w niniejszej sprawie (3 kwietnia 2012 roku), w przedmiotowej sprawie mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego na gruncie stanu prawnego obowiązującego po nowelizacji art. 446 kc, dokonanej ustawą z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2008r., Nr 116, poz. 731), skutkiem której został wprowadzony do porządku prawnego art. 446 § 4 k.c. przewidujący zadośćuczynienie za śmierć osoby bliskiej.

Powódka domagała się zasądzenia od pozwanego zadośćuczynienia w kwocie 80 000zł, z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Zgodnie z treścią powołanego już wyżej art. 446 § 4 k.c. sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Bez wątpienia śmierć męża stanowi dla żony wielki wstrząs, a cierpienia psychiczne, jakie się z nią wiążą, mogą przybierać ogromny wymiar, tym większy, im mocniejsza była w danym przypadku więź emocjonalna łącząca żonę ze zmarłym.

Należy zauważyć, że roszczenie najbliższych członków rodziny zmarłego o przyznanie stosownego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c., które zmierza do zaspokojenia szkody niematerialnej, jest rodzajowo i normatywnie odmienne od roszczenia o przyznanie stosownego odszkodowania z art. 446 § 3 k.c., które wymaga wykazania szkody majątkowej polegającej na znacznym pogorszeniu sytuacji życiowej najbliższych członków rodziny poszkodowanego, który zmarł wskutek wynikłego z czynu niedozwolonego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2009r., sygn. akt I PK 97/09, LEX nr 558566).

W sytuacji naruszenia dobra z art. 446 § 4 k.c., doznana krzywda jest wynikiem ingerencji wyłącznie w sferę przeżyć psychicznych człowieka, odmiennie niż przy uszkodzeniu na osobie (art. 445 k.c.), gdzie krzywda jest skutkiem uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia i obejmuje przede wszystkim cierpienia fizyczne (ból), o różnym nasileniu i czasie trwania, ograniczenia życiowe, uzależnienie od pomocy innych osób, brak perspektyw na poprawę stanu zdrowia itp. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 lutego 2013r., sygn. akt I ACa 1137/12, LEX nr 1286561).

Zadośćuczynienie to ma zrekompensować straty niemajątkowe, krzywdę wywołane przez śmierć najbliższego członka rodziny. Istota szkody niemajątkowej wiąże się z naruszeniem czysto subiektywnych przeżyć człowieka. Można przyznać zadośćuczynienie za ból, pewne utrudnienia życiowe, za konieczność zasadniczo odmiennego urządzenia sobie życia (M. Olczyk, Komentarz do art.446 k.c., LEX).

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze, iż zadośćuczynienie musi mieć charakter kompensacyjny, a więc powinno przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że "wartość odpowiednia" to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008r., sygn. akt III KK 349/07, LEX nr 395071; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004r., sygn. akt I CK 131/03, OSNC 2005/2/40). Nadto wartość ta winna przynosić poszkodowanemu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008r., sygn. akt II CSK 536/07, LEX nr 461725).

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż odpowiednią kwotę zadośćuczynienia należnego powódce A. K. będzie stanowić suma 50 000zł. Kwota ta pomniejszona o kwotę wypłaconą (20 000zł), stanowi przysługujące powódce zadośćuczynienie w wysokości 30 000zł. Należy zauważyć, że pożycie małżeńskie A. K. i jej męża układało się dobrze. Byli małżeństwem zgodnym, wzajemnie się wspierali. Wspólnie pracowali w Domu Pomocy (...) w W., razem prowadzili Dom Pomocy i wychowywali syna powódki z poprzedniego związku. Wspólnie spędzali wolny czas, chodzili na spacer, jeździli do miasta. Powódka zawsze mogła liczyć na pomoc i wsparcie męża. Po śmierci B. K. utraciła to wszystko, nie tylko człowieka, którego kochała, ale również osobę, na której pomoc mogła liczyć zarówno w domu, jak i w pracy. Po śmierci męża A. K. była roztrzęsiona, niespokojna, nerwowa, dużo płakała, nie mogła spać. W dniu 30 września 2011 zgłosiła się po leki uspokajające do lekarza do Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) w M.. Obecnie występują u niej przewlekłe zaburzenia adaptacyjne z objawami depresyjno – lękowymi stanowiące przedłużoną reakcję żałoby. Biegły sądowy ocenił, że występuje u powódki długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%.

Z drugiej strony, należy mieć na uwadze, że A. K. i B. K. byli małżeństwem ze stosunkowo niskim stażem małżeńskim - 14,5 miesiąca, mieszkali razem przez 3 lata i 2 miesiące, znali się o 3 miesiące dłużej, a co do zasady więź emocjonalna

między małżonkami, wzajemna zależność jest silniejsza wraz z upływem spędzonych wspólnie lat. Nie negując uczuć powódki, tego że nadal kocha męża i tęskni za nim, należy jednak podkreślić, że 14 miesięcy po śmierci męża powódka urodziła córkę, której ojcem jest inny mężczyzna. Niewykluczone, choć niemożliwe do jednoznacznego ustalenia, że z mężczyzną tym stworzyłyby nowy związek, gdyby nie odszedł dowiedziawszy się o ciąży powódki. Okoliczność ta nie może, w ocenie sądu, pozostać bez wpływu na określenie zakresu i czasu trwania cierpień powódki.

Niewątpliwie jednak na skutek śmierci B. K. powódka podniosła krzywdę.

Kwota 20 000 złotych przyznana A. K. w toku postępowania likwidacyjnego, dalece nie uwzględnia sytuacji w jakiej znalazła się po śmierci męża. Wobec tego Sąd zasądził od pozwanego (...) Biura (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki A. K. dalszą kwotę 30 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 3 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty.

Jeżeli chodzi natomiast o należne odsetki ustawowe od kwoty zasądzzonego zadośćuczynienia, to co do zasady, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej zwanej ustawą), odsetki od pozwanego na rzecz powódki, naliczane w stosunku rocznym od kwoty przyznanego zadośćuczynienia w wysokości ustawowej, należne były za okres od dnia następującego po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody. Zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 20 grudnia 2011 roku (...) Zakładowi (...), który jest członkiem Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (art. 121 ust. 1 ustawy). Wszelkie skutki w zakresie opóźnienia w wypłacie świadczenia pieniężnego, dotyczące (...) Zakładu (...), który likwidował szkodę, należy zatem odnieść do Biura (...). Stosując tę zasadę należałoby przyjąć, że powódka mogłaby skutecznie domagać się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 20 stycznia 2012 roku, a nawet od dnia 12 stycznia 2012 r. przyjmując, że w dacie wydania decyzji przyznającej powódce kwotę 20 000 zł, istniały wszelkie podstawy do ustalenia zadośćuczynienia w wyższej wysokości (decyzja z dnia 11 stycznia 2012 roku). Powódka domaga się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu, co należy uznać za zasadne. Pozew nadała w urzędzie Poczty Polskiej w dniu 3 kwietnia 2012 roku (koperta k. 15).

Sąd Okręgowy w pełni podziela zasadę przyznawania odsetek wynikającą z treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 roku w sprawie II CSK 434/09 (LEX nr 602683), w którym Sąd Najwyższy stwierdził „jest zatem zasadą, że zarówno odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego (pokrzywdzonego) do spełnienia świadczenia odszkodowawczego (art. 455 § 1 k.c.). Od tej zatem chwili biegnie termin do odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.).”

W tym stanie rzeczy Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego odnośnie terminu naliczania odsetek ustawowych od zasądzzonego zadośćuczynienia od dnia wyrokowania i cytowanego, na poparcie swoich twierdzeń, stanowiska judykatury. Powołane wyżej przepisy prawne ustanawiające w/w zasady naliczania odsetek, w szczególności art. 14 ust. 1 ustawy, nie przewiduje w tej materii żadnych wyjątków, w sytuacji, gdy postępowanie likwidacyjne prowadzi korespondent zagranicznego ubezpieczyciela sprawcy szkody. Bez znaczenia jest, w ocenie Sądu, dla przyjęcia początku biegu terminu naliczania odsetek, czy postępowanie likwidacyjne prowadził korespondent zagranicznego ubezpieczyciela czy sam zakład ubezpieczeń.

W pozostałej części żądanie, co do kwoty zadośćuczynienia, Sąd oddalił.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu w punkcie III wyroku uzasadnia przepis art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka jest – co do zasady – stroną wygrywającą sprawę, jednakże jej roszczenie zostało jedynie częściowo uwzględnione, a to przemawia przeciwko mechanicznemu rozliczeniu kosztów procesu w stosunku proporcjonalnym do uwzględnionej i nieuwzględnionej wysokości żądania i uzasadnia wzajemne zniesienie kosztów procesu w myśl art. 100 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1974 r., sygn. akt II CR 418/74, LEX nr 7612).

W punkcie IV wyroku, na podstawie art. 113 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 tekst jedn. z ze zm.), nieuiszczone koszty sądowe, których powódka nie miała obowiązku uiścić (opłata sądowa od pozwu i wydatki sądowe k.82), Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, powyższe rozważania i na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd orzekł, jak w sentencji.